

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa W. S.

przeciwko R. B.

o zadośćuczynienie i bezpodstawne wzbogacenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2011 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie o kosztach zawarte w pkt. 2

wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 lipca 2011 r.,

oddala zażalenie i zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny orzekając w wyroku z dnia 5 lipca 2011 r. o kosztach postępowania apelacyjnego nie obciążył powódki tymi kosztami uznając, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy należy zastosować art. 102 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 98 § 1 w związku z art. 98 § 3 k.p.c. przez nieobciążenie powódki kosztami postępowania apelacyjnego, mimo że powódka jako strona przegrywająca sprawę, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, powinna zwrócić pozwanemu koszty zastępstwa adwokackiego.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie, na jego rzecz od powódki kwoty 2700 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącej odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 k.p.c. Wedle tej ostatniej reguły, strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić swojemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, zgodnie z którym sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i od oceny tego sądu zależy uznanie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu. Zakwalifikowanie określonego przypadku jako „szczególnie uzasadnionego” wymaga rozważenia całokształtu okoliczności faktycznych sprawy. Ingerencja w to uprawnienie sądu orzekającego, w ramach rozpoznawania środka zaskarżenia od rozstrzygnięcia o kosztach procesu, może być uzasadniona jedynie w razie stwierdzenia, że dokonana ocena jest dowolna, oczywiście pozbawiona

uzasadnionych podstaw (por. postanowienie z dnia 15 czerwca 2011 r., V CZ 23/11, niepubl.).

W ocenie Sądu Najwyższego, w sprawie niniejszej nie ma podstaw do stwierdzenia, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane z oczywistym naruszeniem zasad przewidzianych przez art. 102 k.p.c. Wniosku przeciwnego nie usprawiedliwiają argumenty przytoczone w zażaleniu, odzwierciedlające jedynie odmienne subiektywne przekonanie skarżącego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 3 oraz § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).